

Arrest

nr. 185 666 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot nietigverklaring van een visum van 10 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verkreeg een visum van de Duitse ambassade geldig van 1 april 2017 tot 30 mei 2017.

Op 10 april 2017 werd zij staande gehouden door de dienst grenscontrole op de luchthaven van Zaventem, komende uit Douala.

Dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, een beslissing tot teruggrijping (die eveneens in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevochten voor de Raad, gekend onder het rolnummer 203 407) en een beslissing tot nietigverklaring van een visum.

Deze laatste beslissing is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, Meneer M., M.

[...]

□ Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Heeft / hebben / werd [...]

□ uw visum onderzocht. Nummer 053269324, afgegeven: 17.03.2017.

[...] □ het visum is nietig verklaard [...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

2. □ het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart op doorreis te zijn naar Parijs om er haar dochter te gaan bezoeken. Is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland familiebezoek in Parijs blijkt (geen telefoonnummer, adres, uitnodiging....). Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Duitse Ambassade te Jaunde. De visumcode stelt duidelijk dat het hoofdreisdoel zich dient te voltrekken in het land die het visum heeft uitgereikt. Uit het geplande verblijf van 41 dagen van betrokkene blijkt op geen enkel moment dat ze naar Duitsland zal reizen of er een hoofdverblijf beoogt.

3. □ u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 41 dagen beschikt betrokkene over geen enkel bestaansmiddel. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Duitsland, nl 45€/dag/persoon. [...].”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In haar verzoekschrift oppert verzoekster dat zij van haar vrijheid werd beroofd met het oog op haar verwijdering. Volgens haar staat het vast dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Verzoekster kan op dit punt worden bijgetreden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel

Ze voert aan dat ze legaal naar Europa reisde om haar dochters en kleinkind te bezoeken. Indien haar het recht wordt ontzegd om het grondgebied te betreden om verder naar Frankrijk en vervolgens naar Duitsland te reizen, meent zij haar recht op respect voor haar privé-(en familiaal) leven niet te kunnen uitoefenen nu zij haar dochters noch haar kleinkind zou kunnen bezoeken. [...] Verder vervolgt zij: *“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. [...] In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt het hoofdverblijf en het primaire doel van de reis wel in Duitsland plaatsvindt en er minstens drie gegronde redenen zijn die een familiebezoek aantonen nl. twee dochters en een kleinkind. Beide dochters beschikken bovendien over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker te onderhouden gedurende haar verblijf en die dus aantonen dat zij die bestaansmiddelen op legale wijze kan bekomen. Zo verklaarde de dochter in Duitsland die arts is haar garant en beschikt ook de dochter in Frankrijk over voldoende bestaansmiddelen om hun moeder (verzoeker) te kunnen onderhouden gedurende haar verblijf. Duitsland is dus wel het primaire doel van de reis. Bovendien hoefde verzoeker (ingevolge de visumcode) niet via Duitsland aan te komen en maakt zij aannemelijk dat haar primaire reisdoel zich in Duitsland bevindt. Zij was bovendien vrij ingevolge haar visum om eerst naar Parijs te gaan daar haar dochter te zien en met haar naar Duitsland te reizen om daar de meeste tijd door te brengen in hoofdverblijfsstaat Duitsland en nadien terug te vertrekken naar Kameroen via Parijs in Frankrijk. Een dergelijk reistracej draust geenszins in tegen de visumcode.*

De Dienst Vreemdelingen zaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging.[...]”

Verzoekster verwijst naar het respect voor haar gezins- en privéleven met haar meerderjarige dochters en kleinkind. Tegelijk wijst ze erop dat ze de dragende motieven van de thans bestreden beslissing kan weerleggen, met name dat haar beide dochters over voldoende bestaansmiddelen beschikken om haar te onderhouden en dat haar primair doel van de reis zich wel degelijk in Duitsland bevindt nu zij met haar dochter woonachtig in Frankrijk verder wou doorreizen naar Duitsland teneinde daar haar pasgeboren kleinkind te bezoeken. Verzoekster legt dienaangaande bij het verzoekschrift tal van stukken neer, die zij inventariseert als *“Stuk 3: Identiteitskaart C. H. (dochter Duitsland); Stuk 4: Identiteitskaart J. J. (dochter Frankrijk); Stuk 5: Document van Duits ziekenhuis dat geboorte kleinkind van verzoeker aantoont; Stuk 6: Verklaring van ten laste name van verzoeker door C. H. (dochter Duitsland); Stuk 7: Verklaring van J. J. (dochter in Frankrijk); Stuk 8: Documenten van J. J. (dochter in Frankrijk) die voldoende bestaansmiddelen voor onderhoud verzoeker aantonen; Stuk 9: vliegtickets verzoeker.”* Zij meent dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een zorgvuldige natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier en er geen rekening werd gehouden met haar hoge leeftijd.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt, dat toen verzoekster werd staande gehouden aan de grenscontrole zij verklaarde naar haar dochter J. in Parijs te gaan. De gemachtigde had ook kennis van ene Mw. H.C. want daarop antwoordde verzoekster dat zij de *“grande soeur”* is van J. Tegelijk verklaarde verzoekster, die volgens het voorgelegde paspoort inderdaad reeds is geboren in 1947, dat *“alles hier geregeld werd door haar kinderen in Frankrijk/Duitsland”*. Ook al moet vastgesteld worden dat verzoekster zeer weinig informatie aan de ondervragende inspecteur kon verschaffen over haar voorgenomen verblijf en over haar bestaansmiddelen, toch blijkt dat deze inspecteur kon kennis nemen van het formulier aangaande de boeking van de vlucht door *“lles et voyages”* van Brussel naar Parijs, evenals van gegevens aangaande de heen- en terugvlucht van Brussel naar Douala. Hieruit blijkt dat de vluchten zijn betaald op een facturatieadres van ene Mw. J.J. met een adres in Frankrijk die blijkbaar de

heen en terugvlucht heeft bekostigd van 745 euro en zijn ook de contactgegevens van dit reisbureau "Iles et voyages" gelegen te Parijs gekend, een telefoonnummer wordt immers vermeld. Er blijkt eveneens dat de inspecteur het aangewezen heeft geacht met dit reisbureau in Parijs contact te nemen, doch dat hij er niet in slaagde contact te krijgen met dit reisbureau. Er staat immers te lezen "voorlopig slagen wij er niet in contact te krijgen met het reisbureau in Parijs alwaar de boeking voor deze reis werd gemaakt (eigen benadrukken)." De Raad moet evenwel vaststellen dat verzoekster al om 6u40 's ochtends werd ontvangen door inspecteur D.G. en dat reeds om 8u35 de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte werd gebracht van de gedane vaststellingen en kort nadien de beslissing tot nietigverklaring van het visum werd genomen. Hieruit blijkt dat enkel bijzonder vroeg 's ochtends getracht werd door de inspecteur contact te nemen met dit reisbureau teneinde in contact te kunnen treden met de beweerde dochter Mw. J.J. terwijl het algemeen bekend is dat de kans zo vroeg in de ochtend klein is om iemand aan te treffen op het reisbureau. Had de inspecteur langer gewacht en later getracht met dit reisbureau contact te krijgen, dan was het aannemelijk dat dit bureau ook meer contactgegevens van Mw. J.J. had kunnen verstrekken, zoals bijvoorbeeld een telefoonnummer. Ook al kan de verwerende partij in de nota gevolgd worden dat met de thans voorgelegde stukken geen rekening kon gehouden worden bij het nemen van de bestreden beslissing, maakt verzoekster wel aannemelijk dat ze via Mw. J.J. tal van documenten had kunnen bijbrengen aangaande het voorgenomen verblijf, de identiteit van de dochters, de recente geboorte van het kleinkind in Duitsland als hoofddoel, de tenlasteneming en het bewijs van haar bestaansmiddelen zodat dit geen loze beweringen betreft. Door voorbarig te handelen en enkel zeer vroeg 's ochtends het bureau te contacteren, kan verzoekster *prima facie* gevolgd worden waar zij stelt dat dit gegeven, dat wel voorlag aan de inspecteur niet zorgvuldig genoeg werd nagezien. Op deze wijze werd haar de kans ontnomen dat zij via Mw. J.J. de thans pas bij het verzoekschrift gevoegde bewijzen ten nuttigen tijde had kunnen voorleggen, dermate dat redelijkerwijs niet is uitgesloten dat de thans bestreden beslissing niet zou zijn genomen of andere motieven had gekend.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten

van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor verzoeker ligt erin dat zij op legale wijze naar Europa is gereisd waar zij twee dochters heeft die zij wou bezoeken alsook haar pasgeboren kleinkind en dat haar primaire verblijfsdoel in Duitsland ligt doch via haar dochter die in Parijs woont naar Duitsland wou reizen hetgeen ingevolge de visumcode niet verboden is. Ieder redelijk denkend mens ziet in dat verzoeker, onder huidige omstandigheden een moeilijk ernstig nadeel dreigt te ondergaan indien haar visum door België nietig wordt verklaard aangezien zij zich dan niet naar Frankrijk noch vervolgens naar Duitsland wat de hoofdverblijfplaats uitmaakt kan begeven en haar familie aldaar niet zal kunnen vervoegen. Bovendien kan verzoeker niet het slachtoffer zijn van een manifeste beoordelingsfout van de Dienst Vreemdelingenzaken die erin bestaat aan verzoeker die legaal de Schengenzone is binnengekomen, de toegang tot het Europees grondgebied te weigeren en terug te drijven.”

Verzoekster stelt onder meer dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gelegen is in het feit dat zij haar dochters en pasgeboren kleinkind niet kan ontmoeten. Ieder redelijk denkend mens ziet in dat verzoekster, onder huidige omstandigheden een moeilijk ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Verweerder stelt in de nota dat verzoekster mits goed voorbereid te zijn haar dochters nog zal kunnen bezoeken of dat zij hun moeder in Kameroen kunnen bezoeken. Verzoekster beoogt echter niet enkel haar dochters, maar ook haar pasgeboren kleinkind te willen bezoeken en bovendien kan de Raad moeilijk speculeren op de bereidheid van de Duitse ambassade om in te toekomst na een eerder nietig verklaard visum toch opnieuw een visum te willen verschaffen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd *prima facie* op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot nietigverklaring van een visum van 10 april 2017 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. MAES